

לעזרת העם

ביום שישי בלילה נסענו עם יעל דיין להציל את אשדוד. זה לא מצחיק. בחורה הקופצת לערב אחד לישראל ובמקום לבלות בה כמו שצריך בתל-אביב — יוצאת ליישוב מרוחק ומסכנת את נפשה — אינה בחורה מצחיקה. שאלת חיים ומות אינה בדיחה. ואשדוד בסכנה. נכון, כאן לא יודעים מזה, אבל עובדה שביוון ידעו.

עוד באותו לילה גורלי שמעתי הסבר מפורט על המצב מפי יעל דיין בעצמה:

אנחנו כידוע חיים במשטר פחד ורמייה. אני שים ממש מפחדים להגיד מה שהם חושבים. לדוגמה, הם מפחדים להגיד שהם בעד בן-גוריון, ציינה יעל בפנים חיוורת. משטר פחד זה הגיע לשיאו באשדוד. כל התושבים שם, אחד-אחד, הם כידוע בעד בן-גוריון. אבל מה? מרוב פחד הם לא מעזים להודות בזה בגלוי, וזאת הסיבה מדוע כל התושבים, אחד-אחד, אומרים שהם בעד אשכול. הפחד שולט.

ראינו שזה פשוט לא יכול להימשך כך. נאנחה יעל, והחלטנו כמה ממתנדבי רפ"י צעירים (מר"ץ) מתל-אביב להביא לאשדוד דאים ביטחון ושמחה. להוכיח להם שבאמת אין להם מה לפחד, כי אנחנו להם back שלהם.

זה היה back לא רגיל. הבק מלא מרץ והי הנופה של צבא, הבת של הצקל מכסית. הבק הרענן של בעלה. של החתיכה העזלמית רות טולצ'ינסקי-יעקובסון ובעלה. של מועמד הכנסת אמנון גולן, של הדוגמנית עלמה בן-פורת, של העיתונאי עזריה רפפורט, ובעיתונים גם כתבו שיהיו שם האמנים יהודה אפרוני, יוסי ו' חוקי, וחבורת-האש, וינאמו.

בכניסה לאשדוד שאהה יעל, בחשאי, קצת מודאגת, אשדודאי אחד: "תסלח לי, מה המצב שם? יש איזה התקהלויות גח"ל? מהמערך אני לא מפחדת!"

"פארלהו פראנסה?" שאל האשדודאי. היא הצטחקה אלי: "מה, בכלל אני לא מפחדת מכלום. מה כבר יכולים לעשות לי?" "עגבניות!" הערתי לה בעדינות.

"מה פתאום שירוקו עלי עגבניות!?" היא כעסה. "רק בגלל שלא הייתי בארץ אסור לי כבר להביע דעות פוליטיות! מי בכלל יודע מתי אני בארץ ומתי לא! אולי אני מסתרת כל הזמן בעין-הוד?" "אולי!"

"אבל במקרה כן הייתי בחו"ל. אלא מה, קראתי את כל העיתונים, ואני מבינה בפוליטיקה. שיבואו אלי כל האנשים שטוענים נגדי ואני מוכנה שיעשו בינינו תחרות מי מבין יותר בפוליטיקה. אני, אני יודעת טוב מאוד מה זה הסתדרות! תשאל אותי מה זה בחירות, ואני אגיד לך."

הרחוב הראשי באשדוד היה מואר בניאון ומוצף ילדים רעננים שצעקו "אשכול לשלטון!" חייכנו אליהם בהבנה וידידות כי ידענו שהם מתכוונים להגיד "בן-גוריון לשלטון", וזה רק הפחד שמנע מהם.

הילדים באשדוד הם תופעה מיוחדת באיזור. קודם כל בכמות. אי-אפשר לעבור ברחוב בלי לראות ילד. אין ספק שהם כוח באשדוד ובזמן האחרון הם אפילו אלמנט פוליטי רב-השפעה. הם התחילו להשתלט על עמדות מפתח.

ביום השלישי הגורלי הזה הם כבשו את בית-הקפה היחיד ברחוב הראשי. הם היו הסדרנים שכיוונו את הילדים הצעירים יותר למקום היפגש על שפת-הים. אפילו התזמורת הצבאית

שצעדה לכיוון הים, בפיקודו של בן-שמחון, היתה מורכבת מעשרה מתופפים בגיל שמונה, וחצוצרן בגיל תשע. עשרים ילדים לקחו איתם את הוריהם לשפת-הים כי פחדו להשאיר אותם לבד בבית, ללא השגחה.

בחור מתל-אביב, שכולם קראו לו יענק'ל, הציב חמש גורות לוקס סביב הבמה הזעירה, ואמר ליעל: "תראי, זה רכוש פרטי שלי, ואני רוצה הכל בחזרה."

"טוב-טוב, זה יהיה בסדר," אמר בחוסר-סבל לנות המועמד-לכנסת גולן.

"מה יש, מה אתה מתעצבן," התעצבן יענק'ל, "בסך הכל אמרתי שזה רכוש פרטי ואני רוצה הכל בחזרה."

ואז עלתה חבורת-האש על הבמה ופצחה ב-נאום בחירות עליו, אל גינת אגוז. אבל הילדים עד גיל 17 רק הסתכלו ואמרו "יחי אשכול!" "תראו, חברה", נטל את המיקרופון בן-שמחון, "אין לכם מה לפחד כאן; אתם יכולים להגיד כאן מה שאתם חושבים!" "יחי אשכול!" צעקו הילדים.

"כמה שהם מפחדים," העירה לנו יעל בגלי-רחמים, "הפחד ממש מושרש אצלם!"

"תראו, חברה," התחנן בן-שמחון, "אנחנו מעוניינים ל-עזור לכם. תהיו חו-פשיים, ותגידו מה שאתם חושבים."

"יחי אשכול!" צעקו החברה בהתלהבות.

"תראו, חברה," ביקש שמחון, "אני רוצה להגיד לכם מה הם ראשי התי-בות של רפ"י. תח-זרו אחרי." הוא שם יד על הראש ואמר לאט-לאט: "ריש — ראש לחושבים!"

אחר-כך הוא שם יד על הפה ואמר: "פה פה למדברים!"

אחר-כך הוא הניף יד לשמיים ואמר: "יוד — יד למצביעים."

לא עזר. הילדים פחדו, וכל הזמן הכריזו "יחי אשכול".

"גולף" התפרץ יענק'ל בקול היסטרי, "אני מזהיר אותך שאם יקרה משהו למנורות הלוקס, אתה מחזיר לי חדשות!"

מאז תחילת הכנס עברו בסך הכל עשרים דקות. אבל ההורים היו עייפים ורצו לישון והי ילדים התכוונו לקחת אותם הביתה ולהשכיב אותם לישון. יעל הטילה את התותח הכבד של הערב למערכה. הימנון רפ"י. המנגינה לפי טאלאח שבאתי, והמילים בעיבודו של עזריה רפפורט.

בחור בשם רפי הוסטובסקי, יושב-ראש תא-הסטודנטים של רפ"י, נטל את המיקרופון ושר: "אני פה משיח הזקן / פה הכל ביחד נתקן / אין לנו כסף / אך אין בלב מורא / אם רק נתנו / נביא לכם תמורה! / איזה גיבור הי-איש! / אין טוב ממנו! / אם כי הוא כבר קשיש / גבר ודנו / שוב הוא כולו תוסס / רפ"י רופא לו / כ"ף-אל"ף מתנוסס / מרץ גותן לו / טוב למשיח / טוב — בוהוהוהוהו / רפ"י הופך מיעוט לרוב — בוהוהוהוהו."

"בוווווווווו!" זעקו האשדודאים הפחדנים, חסרי התקנה.

"תראו, חברה," נטלה סוף-סוף הפוליטיקאית דיין את המיקרופון, "אין לכם כאן ממה לחשוש. אתם יכולים להגיד מה שאתם חושבים. נעזור לכם. לא איכפת לי שאתם בני 14 ו-12, אני יודעת שעוד תגדלו. אני לא כמו ראש הממשלה שלנו שאומר, מה איכפת לי בעוד עשרים שנה..."

פתאום קרה דבר מוזעזע. צלילי חצוצרה בהירים נשמעו באפלת-הלילה, ממרחק מאה מטר. עמדה שם, מול אורות ה-לוקס, תזמורת המערך וניגנה אל גינת אגוז. כל הילדים לקחו את ההורים על הידיים, ורצו לרקוד אצל המערך.

יעל וכמה חברים מתל-אביב נותרו מיותמים על החול. זה היה עצוב. הכנס תם לפני שהוא

התחיל. מייד נערכה מועצת-שדה דחופה איך להחזיר את האשדודאים לטחה.

"אולי אני אביא עוד מנורת לוקס אחת," הציע זה שקוראים לו יענק'ל, "אבל בתנאי ש-תשמרו עליה; זה רכוש פרטי."

עזריה הציע שחבורת-האש תנגן שוב. טוב, חברה, נגנו," אמרה יעל. סוליימן הגדול רץ מייד למוזודה, לבש את האקורדיון ויחד עם הלהקה שלו התחילו לשיר בכל הכוח והגרון האנושי אל גינת אגוז.

קצת זה עזר. עשרים ילדים שרצו קודם אל המערך, חזרו בריצה ליעל. "אפשר להזמין אותך לרקוד?" הם שאלו ויעל הצטרפה למעגל משולהב וסוער של עשרים אשדודאים.

ואז, לפתע, נשמעו צלילי החצוצרה הבוגדת של המערך, שקרעה את מעבה הלילה בשיר ושאבתם מים בשטון. הילדים רצו לכיוון המע-רד ושוב נותרה יעל לבדה על החול.

"הורה-אגדת! הורה-אגדת!" צווח יענק'ל לסוליימן הגדול, "נגן חוק, בכל הכוח! אבל שמע, אני מזהיר אותך, שאם תשבור לי את הלוקס, אתה מחזיר לי חדש."

סוליימן ניגן את ההורה-אגדת בכל כוחו והלהקה שלו שרה בצווחות-אימים. ואומנם, פתאום ניראו מכיוון המערך שני ילדים רצים לעבר יעל. הם הזיעו ונשפו מרוב הריצות, הלך ושוב, אבל למרות הכל, יצרו מעגל קטן בארבע זרועותיהם, ושאלו את יעל "מצטרפת?"

היא הסכימה ושלושם התחילו לרקוד. אבל אז בדיוק הפסיק סוליימן לנגן. "אני לא משור גע. אין קהל, בשביל מה לנגן?!" אמר וארו את האקורדיון.

שיא השלמות

לעולם לא נשכח את הנשף הגדול בהילטון. לעולם לא, עד שיבוא הנשף הבא. וכשראינו את עצמנו חולפים במראות הגדולות והנוצצות, הרגשנו פשוט שאנחנו מושלמים, שיא השלמות.

דיברנו ודיברנו, אבל לא שמענו מה שדיברו אלינו, כי אנחנו חברה גבוהה כזאת. איפה עוד אפשר למצוא גובה כזה של חברה? הארכיטקט רכטר בעצמו מגיע לגובה 189 סנטימטרים, ואם נוסיף לגובה שלו עוד 168 של הנהילה מרון, ואת השמלה הגבוהה שלה, את התסרוקת הגבוהה של מלכה רוזנשטיין והעקבים הגבו-הים של גברת אשכול, אז בכלל נרקיע שחקים.

ואיפה, רבותי, אפשר למצוא עוד רבינוביץ' כזה שהחזיק כל-כך יפה את הדין מארטנין, ואמר לנסיך רדזיביל בשיעמום מופלא כזה: "Oh Christ! כבר מזמן לא ראיתי כל כך הרבה אנשים לבנים!"

"סליחה," שאל הנסיך, "היית באפריקה ל-אחרונה?"

"לא." ענה רבינוביץ, בפיהוק ענוג. "בסך-טרופה."

אחר-כך אכלנו פרפרים מכבד, חצילים מ-בשר, פרה מתרנגולת, עוף מענבים, פרחים מ-מארמאלאדה, תפוחים מגלידה, ונעליים ממאר-ציפאן.

ואז חדלה התזמורת לנגן. שעטות סוס נש-מעו בערפל. זה היה באמת סוס. סוס לבן רתום למרכבה עמוסה תפוחים. ניכנס בריצה קלה ל-אולם הגדול, כשמאחוריו צועד גדוד מלצרים שהכתיף בקבוקי-שאמפאניה. הסוס נעצר בדיוק לפני שולחנה של רעיית ראש-הממשלה.

...כן, רבותי, הוא הטיל את גלליו על השטיח היקר מניו-מקסיקו.

היתה דממה מתוחה שכל מלצר יכול היה לחתוך אותה כמו עוגה. 600 איש עצרו את נשימתם כדי לדעת כיצד תגיב הממשלה על התקרית. גברת אשכול פרצה הראשונה בצחוק נורא. "אוי, אוי," היא לחצה בעווית את ידה על חזה, "הלא זה יוצא מן הכלל!"

600 איש נחנקו מצחוק. מלצר אחד הפיל ליד גברת שתוייה מגש עמוס כוסות, שהתנפצו ברעש.

"אוההה," סוף-סוף מנגנים צ'ה-צ'ה-צ'ה," צרחה הגברת השתוייה ומשכה את בעלה רוויי-המארטיני לרחבת הריקודים הריקה, לתדהמת החברה הגבוהה.

יעל דיין